

6. *Stürup, Gradenwitz, Feldman*: »Gruppeterapi og andre nyere behandlingsmetoder overfor lovovertrædere« (N. t. f. krim. 1957, p. 95—104).
7. *Homans, George C.*: »The Human Group« (New York 1950).
8. *Feldman, W.*: Psykologiundervisning eller mentalhygiejniske rådgivningsgrupper« (Nordisk t. f. Psykologi, 1959, p. 165—182).
9. *Slavson, S. R.*: »Criteria for Selection and Rejection of Patients for Various Types of Grouppsychotherapy« (Internat. J. of Group Psychotherapy, jan. 1955 New York, p. 3—30).

Finska domar i brottmål 1951-57.

Av justitierådet BERTEL SCHWINDT.

I denna översikt har intagits, förutom rättsfall berörande straffrättens allmänna läror samt vissa typiska brott, en del trafikförseelser. De senare ha även i Finland givit domstolarna mycket arbete och under sagda tidsperiod ha de i stor utsträckning behandlats i kriminell väg, även i sådana fall då förseelserna ej varit grova.

1. *Försök*. A hade i avsikt att bränna det hus han bebott antänt en pappersgardin och skyddsgardin till en klädhängare, varvid elden även spritt sig till klädhängaren. Enär A icke, såsom han haft för avsikt, antänt själva byggnaden har A dömts för försök till mordbrand. En minoritet vid HD ansåg fullbordat brott föreligga. Majoriteten synes hava fäst vikt dels vid att elden ännu icke fått fast fot i själva trävirket och dels vid att gärningsmannen, som befann sig på platsen, ännu skulle haft möjlighet att släcka elden och att naturkrafterna sålunda ej ännu definitivt lössläppts. Dessutom torde ett visst avseende böra fästas vid huruvida gärningsmannens handlingssätt utvisade, om han ansett brottet fullbordat eller ej (II 141/1951).

2. *Medhjälp till brott*. En person A, vilken, sedan B och C beslutat stjäla från en affär, på anmodan av B medföljt B och C, ansågs, emedan utredning saknades därom, att A ämnat personligen taga befattning med stulen egendom eller att han, sedan B och C tillgripit kängor, hade tagit befattning med dessa, icke hava gjort sig skyldig till stöld. Enär dock visats att A, då han anslöt sig till B och C, varit medveten om deras avsikt att stjäla och A sålunda, genom att det oaktat följa med dem, ansågs hava främ-

Tidigare översikter över kriminalrättsliga avgöranden i Finland hava ingått i denna tidskrift år 1954 s. 327—332 och 1955 s. 318—325.

Siffrorna i översikten hänvisa till Högsta domstolens (HD) redogörelser och meddelanden, varvid I betecknar redogörelser och II meddelanden.

jat B:s och C:s brott, dömdes A till straff för medhjälp till stöld (II 105/1953).

3. *Medelbart gärningsmannaskap.* Mannen A, som förfalskat sin hustrus namn i en fullmakt, hade låtit godtroende tredje man på grund av fullmakten uppträda såsom hustruns ombud i en äktenskapsskillnadsprocess. A dömdes för urkundsförfalskning, förövad såsom medelbar gärningsman (II 122/1953).

4. *Ersättning för gravvård.* I ett mål angående dråp har den dräptes rättsinnehavare tilldömts ersättning bl. a. för gravvård, avsedd att uppresas på den dräptes grav.

Samma principiella ståndpunkt synes rättspraxis i Sverige ha intagit. SvJT 1935 s. 262 och NJA 1933 B 161 (II 19/1955).

5. *Konfiskation.* Av överpris, som tagits vid försäljning av viss vara, har den del, som av säljaren återburits till köparen, icke dömts till statsverket förbruten (II 111/1952).

Brott mot person.

6. *Dödande på egen begäran.* HD fann utrett att, sedan hustrun A, som var sjuksköterska, fått sin slagrörde och av andras bistånd helt beroende man f. d. bokföraren B att avstå från avsikten att begå självmord och hon lovat, att makarna tillsammans skulle lämna jordelivet ifall svårigheterna bleve dem övermäktiga, hade makarna efter moget övervägande beslutat att förfara på detta sätt. A hade senare, då hon märkt, att även hennes hälsa börjat svikta och att också hon var i behov av vård och sedan hon kommit till den slutsatsen, att svårigheterna för makarna på denna grund och till följd av vissa samtidigt inträffade omständigheter blivit oöverstigligen, meddelat B, att makarna enligt hennes uppfattning ej mera voro istånd att leva, varvid B hade biträtt sin hustrus uppfattning. A hade därpå givit sin man en dödande insprutning morfin och medelst morfininsprutning även begått självmordsförsök. Brottet ansågs ha skett på B:s egen allvarliga begäran och A ådömdes 2 års fängelsestraff, från vilken tid på grund av långvarigt rannsakningshåkte avdrogs 1 år.

Full utredning har företetts därom, att förhållandet makarna emellan varit gott och att A på bästa sätt försökt sköta sin svårt sjuke man. Då A själv insjuknat hade hennes nerver dock klickat. Utredningen om att B givit sitt samtycke till dådet omedelbart före det begicks var ej fullt övertygande, men hade A dock tydligen handlat i enlighet med det tidigare beslutet. Den dos morfin A själv tagit hade hon haft grundad anledning att anse vara dödande (II 21/1957).

7. *Misshandel.* Poliskonstapeln A, som slagit B och C ansågs strafflös, enär han råkat i tillfällig sinnesförvirring genom att B något tidigare misshandlat A så, att denna erhållit bestående

hjärnskada. A har ådömts skadeståndsskyldighet till C, men icke till B.

Orsaken till att A icke gentemot B befunnits skadeståndsskyldig är den, att B genom brott just framkallat A:s motreaktion och den B därigenom tillfogade skadan. Gentemot C har A däremot ålagts full ersättningsskyldighet, enär det icke utretts, att C skulle hava förgripit sig på A.

Ifråga om skadeståndsskyldigheten se Grotenfelt, Kommentarer till strafflagen s. 249, 254 och Karlgren, Skadeståndsrätt s. 214—217 (II 69/1954).

8. *Dödsvållande och vållande av kroppsskada.* HD fann utrett, att A hade bjudit åt 23-åriga jordbrukarsonen B en nästan fylld $\frac{1}{2}$ liters brännvinsflaska, som B tömt med ett drag, ehuru A uppenbarligen märkt, att B redan därförinnan varit påverkad av alkoholdrycker. Kort därpå hade A bjudit åt B en likadan fylld flaska, som B stående bredvid A likaså druckit ut med påföljd, att B efter två dagar avlidit av alkoholförgiftning jämte därav föranledd lunginflammation. Enär A, då han bjöd B på brännvin för andra gången, hade bort beakta den möjligheten, att B skulle tömma även denna flaska i ett drag och att B, genom att inom kort tid inmundiga närmare en liter brännvin, därav kunde avlida, har HD dömt A för dödsvållande till villkorligt fängelsestraff (II 39/1951).

9. Direktören A vid ett byggnadsaktiebolag hade underlåtit att övervaka, att bolaget tillhöriga knallhattar, som förvarades i bolagets förrådsbyggnad, vore därstädes på föreskrivet sätt inlåsta. En 12-årig gosse hade olovligen genom ett fönster, som var utan glas och endast ofullständigt slutet med bräden, insmugit i förrådsbyggnaden och tillgripit knallhattar. Då gossen hanterade en knallhatt exploderade denna med påföljd bl. a., att han förlorade synen på ena ögat. A dömdes till straff för oförsiktigt förvar av sprängämnen och vållande av svår kroppsskada, förövade genom en handling, och ålades att utgiva ersättning för skadan, varvid skadeståndsbeloppet dock jämkades, enär skadan icke uppkommit enbart genom A:s brott, utan jämväl varit en följd av den skadades handling. NJA 1936 s. 287 (II 58/1957).

10. Polismannen A hade stoppat en bil, vars förare B han misstänkte för rattfylleri. Emedan B och C, som färdats i samma bil och stigit ur densamme, därvid uppträtt hotfullt mot A samt C haft i handen en 50 cm lång järnbit, hade A dragit sin pistol samt osäkrat densamma. Ett skott hade därvid brunnit av och träffat C i ena foten. Enär A haft anledning att draga sin pistol och osäkra densamma och det icke visats, att A hanterat pistolen vårdslöst, förkastades det mot A för vållande till kroppsskada väckta åtalet (II 90/1953).

11. *Läkares ansvar.* En läkare hade vid operativt ingrepp kvarlämnat en brusten nål i bindvävnaderna till patients mage utan att därom meddela patienten eller göra anteckning i sjukberättelsen. Sagda nål hade nära 5 år efter operationen framkommit ur ett varigt sår. Läkaren ålades att utbetala ersättning till patienten för minskad arbetsförtjänst samt för sveda och värk, enär han underlåtit att verkställa undersökning av de skador, som nålen kunde tillfoga patienten, samt likaså försummat eftervården av patienten.

Medicinalstyrelsen har i avfördrag utlåtande ansett, att letning efter och avlägsnande av nålen sannolikt icke kunnat ske vid operationen, utan fara för patienten. Däremot borde anteckning i sjukberättelsen ha gjorts samt patienten underrättats om saken senast sedan patienten tillfrisknat efter operationen. Sagda mål anhängiggjordes såsom civilt yrkande men hade även kunnat drivas i straffprocessuell ordning. Jfr. Tidsskrift for Rettsvitenskap 1954 s. 568 (II 129/1955).

12. *Nödgannde.* A hade tillsammans med B utfört arbete åt tredje person. A, som gjort sannolikt, att B uppburit den A och B gemensamt tillkommande arbetslönen och att B icke erlagt åt A all denne tillkommande arbetslön, hade, sedan B vägrat att godvilligt till A utgiva sagda arbetslön, med våld tillgripit lönen. A, som ansåg sig berättigad att av B erhålla sagda lön, åtalades för rån, men dömdes till straff endast för nödgannde. Ekeberg-Strahl-Beckman, Förmögenhetsbrotten (uppl. II) s. 159—162 (II 63/1955).

Förmögenhetsbrott.

13. *Förelåg brott?* Person, som olovligen försålt ett bolags ved till tredje man i god tro, ansågs icke, enär köparen ej tagit eller försökt taga veden omhand, ha gjort sig skyldig till brott riktat mot bolaget.

Stöld eller försök därtill förelåg sålunda ej. Då köparen varit i god tro hade säljaren, såvitt brott förelegat, förövat detta såsom medelbar gärningsman (II 80/1955).

14. Förbrukare av elektrisk ström hade med tillhjälp av en metalltråd fått den elektriska mätaren att gå långsammare och att sålunda angiva strömförbrukningen vara mindre än den verkliga var. Brottet ansågs såsom stöld av elektrisk ström och icke såsom bedrägeri.

Målet avgjordes av HD i plenum. Avgörande betydelse i saken kan måhända tillmätas den omständigheten, att i lag 11.5.1928 om elektriska anläggningar stadgas i dess 22 § bl. a., att olovligt tillgodogörande av elektrisk ström, genom tillägnande av sådan för egen eller annans räkning, straffas såsom i strafflagen angående stöld eller snatteri är stadgat (I 1/1955).

15. A hade olovligen på gata i Helsingfors tillgripit B:s bil samt kört den till norra Finland, varvid han använt B:s i bilen befintliga bensin samt under färden dels stulit och dels köpt ny bensin. Sedan A 18 dygn efter tillgreppet av bilen påträffats på bar gärning vid utförandet av ett inbrott har han gripits vid flykttförsök med bilen. A ansågs ha tillgripit bilen i avsikt att tillägna sig densamma och dömdes för stöld.

Vi ha tyckt oss skönja, att reaktionen mot bilstölder blivit kraftigare, vilket ju även är helt naturligt, då sådana tillgrepp även hos oss på senare tid ökat. Därför förvånar det ej heller att tillgreppen rubriceras såsom stöld i sådana fall, då omständigheterna tyda på att avsikten faktiskt varit att tillägna sig vagnen och ej endast att en relativt kort tid bruka densamma (II 15/1954).

16. Tjuven A, som brutit sig in i en villa, hade ännu samma dag samt två gånger påföljande dag genom den dörr, som han första gången lämnat öppen, trängt in i villan samt dessa tre gånger tillgripit främmande egendom. Enär A vid dessa senare tillfällen begagnat sig av det sakläge, som han själv skapat, tillräknades samtliga tillgrepp honom såsom en fortsatt grov stöld. Enligt vår rätt betraktas inbrottsstöld såsom grov stöld. En minoritet om två ledamöter dömde för fortsatt stöld, som delvis var grov (II 105/1952).

17. En tjuv, som genom inbrott hade tillgripit från ett sanatoriums kiosk, förrådsrum och kansli särskild egendom och som i avsikt att stjäla vid samma tillfälle gjort inbrott jämväl i statens i sanatoriebyggnaden befintliga postkontor, utan att dock tillgripa något därifrån, dömdes endast för grov stöld och således ej skilt för inbrottet, riktat mod staten (II 58/1952).

18. A hade tillgripit av B en okvitterad postanvisning på visst belopp, men hade anvisningen fråntagits A förrän han hunnit bruka densamma. Åtalet mot A för stöld förkastades, enär sagda anvisning till följd av sin rättsliga natur icke kunde vara föremål för stöld (II 108/1952).

19. *Föreligger bedrägeri?* Personen A, som vid ansökan om lärarbefattning vid folkskola underlätit att uppgiva viktiga uppgifter rörande sin person, vilka uppgifter honom veterligt skulle avhållit folkskoledirektionen från att anförtro A sagda befattning, ansågs av HD skyldig till bedrägeri. Utslaget gavs efter omröstning. Två skiljaktiga ledamöter ansågo icke sagda underlåtenhet vara straffbar. A hade bl. a. förtegat, att han tidigare avtjänat tukthusstraff samt hållits internerad i tvångsinrättning, varjämte han svikligen uppgivit sig hava gått 6 år i lärdomsskola. Han hade även ådömts förlust av medborgerligt förtroende, ehuru tiden för sagda bistraff utgått, då han sökte tjänsten. Utredning finnes ej därom, huruvida den falska uppgiften om A:s bildnings-

grad inverkade på lärarförordnandet, enär A varit enda sökande. Olika åsikter ha vid HD yppat sig endast därom, huruvida A varit pliktig att vid ansökan självant uppgiva sagda straff. Enighet har rått om, att bedrägeribrott förelåg, då inkompetenta personen A genom avgivande av sagda oriktiga sakuppgifter lyckades erhålla befattningen (II 9/1951).

20. A hade på uppdrag av B, som han trott vara ägare till en kamera, under falsk uppgift om att han vore polisman, förlett kamerans innehavare att överlämna densamma till A. Han dömdes till straff för usurpation av tjänstemannabefogendet, men ej för bedrägeri (II 119/1953).

21. Hustrun B och hennes broder C hade för att hindra B:s man A att på grund av giftorätt få del i B:s egendom, B accepterat till C en växel, för vilken infet vederlag givits, och C utsökt sagda växel, givit domen till verkställighet och vid exekutiv auktion inropat B:s fastighet, vari A haft giftorätt, till förmån för B:s minderåriga dotter. På åtal av A dömdes B och C av HD vardera till straff för bedrägeri.

HD:s utslag gavs efter omröstning i det två medlemmar icke ansågo brott föreligga. Majoriteten utgår från att B:s och C:s åtgärder inneburo skänkande av fastigheten till tredje person, vilket icke på lagligt sätt kunnat ske utan A:s samtycke. Vilseledande och förmögenhetsförlust erfordras ju för att bedrägeri skall vare för handen och i detta fall har domstol samt exekutiva myndigheter vilseletts och skada tillfogats A, ehuru skadans omfattning till fullo kommer att framgå först vid avvittning. Fastän giftorätten är av familjerättslig natur och den aktualiseras först vid äktenskapets upplösning har giftorätten dock ansetts ha så betydande förmögenhetsrättslig verkan, att föreliggande förfarande rubricerats såsom bedrägeri. Processbedrägeri har icke ansetts föreligga (II 74/1954).

22. *Föreligger förfalskning?* Personen A, som anhållits för fylleri och som i anledning därav förhörts vid polisinsättning, hade vid förhöret uppgivit orätt namn och undertecknat förhørsprotokollet med sagda namn såsom bevis för att protokollet för honom upplästs och varit rätt uppgjort. Åklagaren påyrkade straff för förfalskning, emedan A förfarit på ovan angivet sätt för att undgå straff för fylleri och således för att förskaffa sig nytta. Straffyrkandet för förfalskning förkastades dock av samtliga instanser och A ådömdes endast straff för vilseledande av myndighet (II 79/1953).

23. A, som var anställd vid ett bageri och till vars uppgifter hörde avsändandet av bageriets produkter, hade för att förskaffa sig fördel förstört av honom skrivna fraktsedeldupletter samt skrivit nya sådana till mindre belopp, än de ursprungliga dupletterna och använt dessa nya „dupletter“ såsom verifikat. A, som

tillägnat sig skillnaden mellan beloppen, dömdes för förfalskning, ehuru fraktsedlarna icke kvitterats av mottagaren.

En minoritet i HD har ansett försnillning föreligga. Då utfärdaren av fraktsedlarna framgår ur dessa handlingar, kunna fraktsedlarna vara objekt för förfalskning. Den omständigheten att handlingarna äro materiellt vilseledande innebär naturligtvis ej ensam för sig att förfalskningsbrott förelåge. Se Forsman, De särskilda brotten II (III uppl.) s. 268 och Schönke, Strafgesetzbuch (VII uppl.) s. 799—800 (II 24/1953).

24. En blankoväxel försedd med A:s accept hade överlämnats till B för att B skulle anteckna dess belopp enligt överenskommet pris på hö. Sedan A betalt höets pris till B, men blankoväxeln förblivit i B:s besittning, hade denne ifyllt växeln med ett belopp om 1.000.000 mark, vilket icke motsvarades av någon verklig fordran mot A. B har ådömts straff för förfalskning.

I inhemsk doktrin har tvekan icke rått därom att ifall ett tomt papper, därå någon tecknat sitt namn utan avsikt att utfärda en skuldförbindelse, missbrukas sålunda, att papperet får karaktären av skuldsedel, förfalskning föreligger. Ehuru saken i föreliggande fall, då underskriften tecknats å växel, som var avsedd att senare ifyllas, icke är lika klar har HD ändock utan omröstning ansett förfalskning föreligga (II 17/1954).

25. A hade antecknat ett bolag såsom växelacceptant genom att använda bolagets firmastämpel, som han kommit över, samt genom att, ehuru han icke varit berättigad att handla för bolaget eller teckna dess firma, teckna sitt namn under stämpeln, varefter A givit växeln såsom betalning för av honom inköpt vara. A dömdes för förfalskning (II 30/1954).

26. *Föranledande av falsk anteckning.* Ett aktiebolags styrelsemedlemmar, vilka då anmälan för bolagets införande i handelsregistret gjordes, falskeligen uppgivit, att hela aktiekapitalet inbetalats, dömdes till straff för föranledande av falsk anteckning i allmän handling (II 66/1957).

27. *Tjänstefel.* Ett kvinnligt kanslibiträde, som tjänstgjort vid Finlands beskickning i Stockholm och som utan sitt samtycke transporterats till motsvarande befattning vid utrikesministeriet i Helsingfors, hade vägrat att mottaga befattningen och över två månaders tid utan laga anledning underlåtit att infinna sig till tjänstgöring. Hon dömdes på denna grund sin tjänst förlustig (II 65/1953).

28. *Utfästade av muta.* Fastighetsägaren A, vilken begärt att en stadsdirektör såsom tjänsteåtgärd skulle förfara sålunda, att staden för visst pris inköpte A:s fastighet och som lovat viss del av köpeskillingen åt stadsdirektören såsom arvode, dömdes för utfästelse av muta. Därjämte förklarades det av A utfästa arvodet förbrutet till statsverket (II 84/1957).

29. *Konkursbrott m. m.* A, som förvaltade ett aktiebolags egendom, tillgrep bolagets medel och skötte bolagets bokföring vårdslöst. Bolaget försattes sedermera i konkurstillstånd. Konkursboets syssloman och borgenär ansågs icke berättigade att väcka åtal mot A för försnillning och sysslomannen ej heller för konkursbrott. På yrkande av sysslomannen dömdes A dock att ersätta konkursboet det försnillade beloppet (II 4/1957).

Trafikförseelser.

30. En polisbil hade vid utövning av brådskande tjänsteärende i en gatukorsning i Helsingfors stött samman med en lastbil. Enär polisbilen givit gälla ljudsignaler och den sålunda hade förkörsrätt framom lastbilen, ansågs den senares förare genom oförsiktighet ha vållat sammanstötningen. Detta avgörande var i HD resultat av omröstning, i det tvenne ledamöter ansågo utrett, att sagda ljudsignaler icke kunnat av lastbilens förare uppfattas i så god tid före gatukorsningen, där lastbilens förare enligt vanliga rättsregler haft förkörsrätt, att han kunnat stanna bilen, varför sagda ledamöter ansågo, att sistsagda förare borde frikännas (II 16/1955).

31. Person, som medveten om att förare av motorcykel varit påverkat av alkohol medföljt på färd med cykeln, har ansetts själv ha medverkat till de skador, vilka åsamkats honom däri-genom, att cykeln sammanstött med annat motorfordon under sådana omständigheter, att även föraren av cykeln varit vållande till sammanstötningen. Skadeståndet har förty i enlighet härmed jämkats (II 119/1955).

32. Personen A, som medföljt en bil framförd av B, hade under färden flere gånger bjudit B på alkohol med påföljd, att B blivit berusad och framfört bilen så vårdslöst, att den törnat emot en personbil, vars förare C fått svår kroppsskada. A har åtalats för medhjälp till såväl framförande av motorfordon i berusat tillstånd som till vållande av svår kroppsskada samt ytterligare för att C, som varit ensam i sin bil, efter kollisionen lämnats i hjälplöst tillstånd. HD har helt förkastat åtalet mot A, enär denne genom sin verksamhet icke ansågs ha främjat framförande av motorfordon i dryckesrört tillstånd och emedan A, på denna grund och då han ej heller förbundit sig därtill, ej varit pliktig att draga försorg om C efter sammanstötningen.

Denna fråga är rätt tvistig, vilket även framgår därav, att HD:s utslag gavs efter omröstning, i det två ledamöter dömde A för medhjälp till såväl framförande av motorfordon i dryckesrört tillstånd som vållande av svår kroppsskada samt för lämnande av person i hjälplöst läge (II 110/1953).

33. Druckne A, såsom passagerare i en linjebil, hade för att hindra bilens förare att överlämna A till polismyndighet och för

att tvinga föraren att stanna bilen och tillåta A att lämna densamma, plötsligt gripit tag i den igång varande bilens ratt och vridit denna med påföljd, att bilen kört i dike och skadats. A dömdes till straff för framförande av bil i dryckesrört tillstånd och utan vederbörligt tillstånd. Avgörandet i HD var ej enhälligt i det två ledamöter dömde A för skadegörelse. De ansågo, att A ej framfört sagda motorfordon och att brottet till sin natur innebar vållande av fara vid trafik med motorfordon. Då vållande av sådan fara dock ej, i motsats till vållande av fara vid järnvägs- och fartygstrafik, i vår lagstiftning kriminaliserats, har minoriteten ansett endast skadegörelse föreligga (II 59/1954).

34. A ansågs skyldig till ovarsamt framförande av motorfordon och därigenom vållad sammanstötning. Han hade bort beakta det hala före, som var rådande vid tiden för sammanstötningen, varför halkan icke ansågs såsom sådan icke till brottet hörande orsak på grund av vilken ersättning skulle jämkas (II 113/1953).

35. A, som framfört lastbil, vilken med polismyndighets muntliga tillstånd hade bredare last än föreskrifterna tillåto och i vilken bil en poliskonstapel medföljde såsom övervakare, hade i stad vid möte med en personbil stannat fordonet vid höger väkant och därvid blivit påkörd av den mötande bilen. Ehuru A icke vidtagit speciella åtgärder för att varna trafikanter för de faror lastens bredd kunde medföra, ansågs han icke ha gjort sig skyldig till oförsiktigt framförande av motorfordon. Däremot ansågs personbilens förare, som visserligen hållit strikt till höger i sin körriktning, med beaktande av rådande hala vinterföre och vägens ringa bredd, ha framfört bilen med för hög hastighet och sålunda ej varit i stånd att behärska fordonet (II 59/1957).

Illojal konkurrens.

36. Ett aktiebolag, som bedrev caférörelse, gav åt kunder, vilka gjorde inköp i affären, särskilda „vinstkvitton“. Dessa kvitton, vilka icke gavs såsom ersättning för någon prestation utan vars erhållande berodde av tillfällighet, berättigade till vissa gratisinköp. Bolagets direktör, med vars samtycke sagda system tagits i bruk, dömdes till straff för illojal konkurrens.

Defensor Legis 1938 s. 226 f., NJA 1935 s. 686 och 1937 s. 154 (II 2/1957).

Bertel Schwindt.